

ратурни статии и поетически творби най-вече въ сп. Мисълъ.

Пълна зрѣлостъ като личностъ съ опредѣленъ свѣтогледъ и като творецъ той достига, обаче, въ началото на сегашния вѣкъ. Тогава се оформява и неговиятъ индивидуализъмъ, подъ влиянието най-вече на Нитче, владѣтеля на духоветъ презъ това време.

Въ най-скоро време той става истински идеенъ ръководителъ на кръга около Мисълъ: налага се и съ огромната си литературна култура, съ яснотата на възгледитъ и стремежитъ си и най-вече съ необикновената сила на своята личностъ. Налага се съ своя голѣмъ авторитетъ и между най-буднитъ срѣди отъ нашата интелигенция, та съ основание може да се каже, че владѣе духоветъ презъ това време.

Следъ завръщането си отъ чужбина е принуденъ да чиновничествува и не веднѣжъ се оплаква, че това му прѣчи да се отдаде на спокойна творческа работа. Въпрѣки това, той продължава да твори: презъ 1907 г. излиза лирическата сборка „Сънъ за щастие“, сжщата г. „Епически пѣсни“ съ отбрани и преработени пѣсни отъ „Епически пѣсни“ (1896) и „Блѣнове“ (1898) година.

Презъ 1908 г. става директоръ на Народния театръ и, макаръ да е останалъ такъвъ само година, оставя дълбоки дири съ вещото си ръководство, съ авторитета си и обаянието на изключителната си личностъ. Сжщата година предприема обиколка съ трупата на театъра изъ Македония, която се обръща въ „триумфално шествие“. Презъ 1909 г. посещава Москва, като представителъ на страната ни, заедно съ професоритъ Златарски и Милетича, при откриване паметника на Гоголя. Презъ 1909